

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Amruševa 2/II

71. P-6133/11

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu Mariji Krajnović, u pravnoj stvari tužitelja ŽITKO d.o.o. Zagreb, Podsusedska aleja 4, OIB: 68877861891, zastupan po punomoćnici Ani Malović, odvjetnici iz Zagreba, Pantovčak 38, protiv tuženika REPUBLIKA HRVATSKA, MINISTARSTVO REGIONALNOG RAZVOJA, ŠUMARSTVA I VODNOG GOSPODARSTVA, Babonićeva 121, Zagreb, OIB: 76767369197, sada REPUBLIKA HRVATSKA, OIB: 52634238587, zastupana po Županijskom državnom odvjetništvu u Zagrebu, radi naknade štete nakon zaključenja glavne i javne rasprave, u prisutnosti punomoćnice tužitelja i punomoćnice tuženika dana 16. veljače 2015., objavljene 31. ožujka 2015.

presudio je

I Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

"1. Nalaže se tuženiku REPUBLIKA HRVATSKA, MINISTARSTVO REGIONALNOG RAZVOJA, ŠUMARSTVA I VODNOG GOSPODARSTVA, sada REPUBLIKA HRVATSKA, OIB: 52634238587, da tužitelju ŽITKO d.o.o. Zagreb, Podsusedska aleja 4, OIB: 68877861891, isplati iznos koji će tužitelj točno odrediti po dostavi tražene dokumentacije i provedenim predloženim vještačenjima i to za zateznom kamatom koja teče na isti iznos od dana 14. listopada 2008. pa do isplate prema eskontnoj stopi koju određuje čl. 29. Zakona o obveznim odnosima u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

2. Nalaže se tuženiku REPUBLIKA HRVATSKA, MINISTARSTVO REGIONALNOG RAZVOJA, ŠUMARSTVA I VODNOG GOSPODARSTVA, sada REPUBLIKA HRVATSKA, OIB: 52634238587, nadoknaditi tužitelju ŽITKO d.o.o. Zagreb, Podsusedska aleja 4, OIB: 68877861891, troškove parničnog postupka u iznosu od 24.937,50 kn, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od donošenja presude prvog stupnja pa do isplate u cijelosti po stopi utvrđenoj čl. 29. Zakona o obveznim odnosima u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe."

II Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 58.500,00 kn u roku od 8 dana.

III Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 6.000,00 kn.

Riješio je

Utvrđuje se da je vrijednost predmeta spora do 22. listopada 2014. godine 10.000,00 kn, a od 23. listopada 2014. godine 210.000,00 kn.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom dana 26. kolovoza 1996. kao davateljem koncesije sklopio Ugovor o koncesiji prava lova na lovištu u vlasništvu države predmet kojeg je gospodarenje na 30 godina nad državnim lovištem broj IX/4 „CRNO JEZERO“ i to u razdoblju od 1. travnja 1996. do 31. ožujka 2026, a da je sastavni dio tog Ugovora i odluka o ustanovljenju lovišta i karta lovišta iz 1994. godine, da se tužitelj kao ovlaštenik prava na lov u cijelosti pridržavao tog ugovora te je lovištem gospodario pažnjom dobrog gospodara, a da se tuženik s druge strane nije pridržavao ugovornih obveza i to na način da tužitelja nije prilikom sklapanja Ugovora o koncesiji kao niti kasnije izvijestio o planiranim radovima na dionici auto ceste A1 kroz dolinu Gacke u sklopu kojeg se nalazi i predmetno lovište, da je zbog nemogućnosti provedbe koncesijskog programa i prilagodbe uvjetima devastiranja lovišta uslijed izgradnje autoceste počeo trpjeti izravnu štetu, zbog čega je tražio korigiranje ugovornih obveza od 26. rujna 1996., da je tek protekom roka od dvije godine od otpočinjanja radova na dijelu trase autoceste s tužiteljem sklopio Aneks ugovora o koncesiji prava lova broj IX/4 i to dana 1. listopada 2002. kojim je umanjena godišnja naknada za koncesiju za 455 u lovnim godinama 2001/2002, 2002/2003 i 2003/2004, a radi umanjenja lovno produktivne površine i boniteta lovišta radi izgradnje autoceste i izgradnje pristupnih putova, radničkih nastamba i sl., da Aneksom od 1. listopada 2002. nije nadoknađena šteta tužitelju koja je nastala uslijed radova na dionici autoceste, a koja je nastala devastiranjem navedenog lovišta uslijed nemogućnosti izmjene programa razvoja lovnog gospodarstva te gubicima u ulaganju tužitelja zbog čega je bezuspješno tražio izmjenu koncesijskog programa i programa razvoja lovnog gospodarstva pa time i reviziju lovnogospodarske osnove na što se tuženik ogлуšio te je 11. travnja 2005. tuženik osnažio temeljni ugovor o koncesiji iz 1996. godine što nije bilo u skladu s općim načelima ugovornih odnosa niti u skladu sa realnim stanjem na terenu te se nije riješilo pitanje koncesijske naknade.

Nadalje navodi da je tuženik 30. svibnja 2006. samovoljno i jednostrano donio odluku o ustanovljenju državnog otvorenog lovišta broj IX/4-CRNO JEZERO iako takva odluka mora predstavljati sastavni dio Ugovora o koncesiji, a tek 9. listopada 2006. je s tužiteljem sklopio Ugovor broj 123 o koncesiji prava na lov na državnom otvorenom lovištu IX/4 CRNO JEZERO radi novog usklađenja s izmijenjenim Zakonom o lovstvu, a da i tim ugovorom nisu riješena sva pitanja obzirom na izmjene u lovištu te ponovno nije utvrđeno usklađenje koncesijske naknade na zakonit način i to sukladno važećem Zakonu o lovstvu te ugovor nije sadržavao kao sastavni dio izračun naknade pa tužitelj kao koncesionar ni na koji način nije bio upoznat s načinom utvrđivanja koncesijske naknade čime su povrijeđena njegova prava kao slabije strane u ugovornom odnosu, da je bio prisiljen potpisati ugovor budući mu nije pružena opcija ikakvih korekcija, a prijetio mu je gubitak svega do tada uloženog prema danim obećanjima nadajući se da će se dodacima Ugovoru moći uskladiti odredbe istog s onim što mu je kao ugovornoj strani prihvatljivo u postizanju ravnopravnosti glede međusobnih prava i obveza te naglašava da je uložio prigovor i na Odluku o ustanovljenju državnog otvorenog lovišta od 30. svibnja 2006. na što se tuženik ogлуšio. Ističe da mu je zbog navedenih okolnosti bilo otežano gospodariti lovištem pogotovo jer s tuženikom nikako nije mogao uspostaviti partnerski odnos, nego se našao u situaciji da je kompletno onemogućen u provođenju svih akata vezanih za gospodarenje lovištem kako zbog izgradnje autoceste tako i zbog nezakonitih radnji tuženika, da je lovište izgubilo najvažnije dijelove

bez kojih se njime nije moglo racionalno gospodariti sukladno koncesijskom razvojnom programu i lovogospodarskom osnovom te bez kojih po pravilima struke lovište niti ne može biti ustanovljeno na način kako je to bilo do sada te je stoga zatražio raskid ugovora broj 123 kojem je od strane tuženika udovoljeno 13. listopada 2008. godine. Navodi da se tužitelj prilikom raskida ugovora pozvao na odredbu čl. XII st. 2. Ugovora kojim koncesionar gubi pravo na sredstva za uredno izvršenje obveza po Ugovoru iz čl. VII st. 1. istog Ugovora te da je upućen na činjenicu i da nema pravo niti na povrat eventualno uložених sredstava niti na naknadu štete, premda su navedene odredbe nezakonite i protivne moralu i Ustavu RH te odredbama Zakona o lovstvu, da je tuženik na taj način iskoristio svoj monopolistički položaj i uslijed takvog neravnopravnog odnosa nije smio niti mogao unaprijed ograničiti ili isključiti svoju odgovornost te da je cijelo vrijeme na strani tuženika postojala svijest o dovodu u zabludu tužitelja te je isti koristeći navedeno samovoljno određivao obveze tužitelja uslijed okolnosti koje isti nije mogao ni na koji način znati prilikom preuzimanja svojih obveza. Ističe nadalje da je dana 11. studenog 2008. od strane stručne komisije tuženika utvrđeno da je tužitelj gospodario lovištem na način da je u cijelosti poštivao sve ugovorne, koncesijske i zakonske obveze te da je u razdoblju i nakon otkaza ugovora vodio brigu o uzgoju i zaštiti divljači postupajući pažnjom dobrog gospodara. Smatra da ga je tuženik svojim činjenjem i kasnije nečinjenjem odnosno monopolističkim odnosom prema slabijoj ugovornoj strani prisilio na raskid ugovora broj 123 te da stoga snosi isključivu odgovornost za štetu koju će tužitelj morati trpjeti i dugi niz godina budući mu je Ugovorom iz 1996. godine podijeljeno pravo koncesije do 2026. godine zbog čega je onemogućen za navedene godine od lovišta ostvarivati dobit te je onemogućen u provođenju svog razvojno poslovnog plana zbog čega trpi i daljnju štetu, stoga potražuje štetu u vidu izmakle dobiti zbog onemogućavanja korištenja lovišta od dana raskida ugovora pa do njegovog isteka 2026. godine. Navodi također da nema saznanja o visini konačnog potraživanja s osnova naknade štete jer ne raspolaže odgovarajućim podacima poglavito o granicama lovišta prije izgradnje dionice autoceste i o sadašnjem statusu lovišta koji se tek imaju pribaviti od tuženika, a o čemu stručnim znanjima raspolažu vještaci financijske i šumarske struke pa da stoga nije u mogućnosti postaviti tužbeni zahtjev, stoga temeljem čl. 186.b. traži od suda donošenje presude na isplatu iznosa naknade štete koju će se konačno utvrditi kad se pribavi potrebna dokumentacija i provedu predložena vještačenja, da se u mirnom postupku obratio tuženiku sa zahtjevom za mirno rješenje spora dana 6. lipnja 2011., a koji zahtjev je tuženik dana 22. kolovoza 2011. neosnovano i neargumentirano odbio.

U odgovoru na tužbu tuženik navodi da je točno da su tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o koncesiji prava na lov u vlasništvu države dana 26. kolovoza 1996. za državno lovište CRNO JEZERO površine 18.083 ha za godišnji iznos koncesije od 1.86.250,00 kn uz valutnu klauzulu od 52.383,63 DEM, da je točkom X st. 2. navedenog ugovora propisano da će ministar raskinuti ugovor bez otkaznog roka ili uz primjereni otkazni rok uz povrat sredstava iz točke VIII ugovora ako se površina lovišta iz točke I Ugovora smanji za više od 20%, odnosno ako nastupe okolnosti u čl. 17. st. 2. Zakona o lovu.

Nadalje navodi da je točno da se tužitelj obratio Ministarstvu za smanjivanjem koncesijske naknade s obzirom na otežane okolnosti gospodarenja za vrijeme izvođenja radova na izgradnji autoceste Zagreb - Split na dionici koja prolazi kroz lovište, da je Ministarstvo prihvatilo njegov zahtjev te da je Aneksom ugovora umanjena naknada za koncesiju prava lova u iznosu od 45% ugovorene koncesijske naknade za lovne godine koje tužitelj navodi u tužbi što je značilo da je naknada umanjena za 83.812,50 kn, dok je u isto vrijeme koncesionar koristio 80% površine lovišta i nije imao obvezu smanjiti propisani odstrel, da bonitet lovišta nije umanjen jer dionica autoceste i pristupni putovi odnosno ukupna površina koja je bila ugrožena radovima na autocesti zauzima svega 9% površine lovišta. Navodi nadalje da je stupanjem na snagu Zakona o lovstvu (Narodne novine 140/05)

Ministarstvo sukladno odredbama čl. 11. tog zakona pokrenulo postupak Usklađivanja Odluka o upravljanju lovišta sa zakonom o lovstvu i u skladu sa čl. 103. Zakona o lovstvu pokrenulo postupak izmjene Ugovor o zakupu i koncesiji prava lova, da se pristupilo izradi digitalnih karata lovišta u omjeru 1:25000 uzimajući u obzir sve činjenice koje su proistekle iz nove izmjere te činjenicom da je čl. 11. Zakona o lovstvu propisano da granice lovišta moraju biti uočljive, a određuju se ovisno o prirodnoj cjelini, ekološkim, geografskim i drugim uvjetima, obalnim pojasom mora i autocestama koje sprječavaju prirodnu migraciju divljači te da je Ministarstvo novu Odluku o ustanovljenju državnog otvorenog lovišta broj IX-CRNO JEZERO donijelo dana 30. svibnja 2006. godine.

Istom Odlukom opisana granica lovišta iznosi 18.199 ha što je u konačnici za 116 ha više u odnosu na prijašnju izmjeru lovišta te je nastala novim metodama izmjere, stoga smatra da koncesionar nije oštećen u pogledu smanjivanja površine lovišta, a da površina lovišta koje se našlo s druge strane autoceste iznosi 1.370 ha odnosno 245 ha nije bilo moguće priključiti lovištu već zbog navedenog čl. 11. Zakona o lovstvu pa kako se površina nakon isključenja površina s druge strane autoceste nije smanjila za više od 20%, a što je bilo propisano Ugovorom i čl. 26. Zakona o lovstvu, ugovor nije bilo potrebe raskidati. Ističe nadalje da je Ministarstvo sukladno čl. 23. i 103. Zakona o lovstvu izradilo novi Ugovor o koncesiji prava lova na otvorenom državnom lovištu CRNO JEZERO te je isti ponuđen na potpis tužitelju koji ga je svojevoljno potpisao dan 9. listopada 2006. kojim Ugovorom broj 123 su uređeni odnosi gospodarenja državnim otvorenim lovištem sukladno odredbama Zakona o lovstvu, a točkom I predmetnog ugovora stranke su stavile izvan snage Ugovor o koncesiji prava lova na lovištima u vlasništvu države od 26. kolovoza 1996., da je čl. V Ugovora broj 123 utvrđena i koncesijska naknada u iznosu od 102.437,50 kn iako je površina lovišta povećana u odnosu površinu iz starog ugovora, a razlog umanjenja koncesijske naknade je bilo prihvaćanje zahtjeva tužitelja da je dio lovišta odcijepljen od matičnog lovišta po Odluci o ustanovljenju lovišta od 15. prosinca 1994. godine. Ističe da je Ministarstvo postupalo u skladu s važećim zakonskim propisima, da je uvažilo primjedbe koncesionara koje su se odnosile na otežane uvjete gospodarenja lovišta u vrijeme izgradnje autoceste na dionici koja prolazi kroz lovište, ali i kasnije nakon provedenog postupka izrade Odluke o ustanovljenju lovišta i Ugovora broj 123. Navodi nadalje da je tuženik zaprimio Zahtjev tužitelja od 19. ožujka 2007. za izmjenu Programa razvoja lovnog gospodarstva uz obavljanje pratećih djelatnosti za RH, da je isto primilo na znanje, ali po istom nije moglo postupati jer nije bio dostavljen prijedlog izmjene Lovnog gospodarstva uz obavljanje pratećih djelatnosti za Republiku Hrvatsku.

Navodi nadalje da je tužitelj dana 8. rujna 2008. podnio zahtjev za raskid ugovora broj 123, da je Ministarstvo navedeni zahtjev prihvatilo te je 13. listopada 2008. raskinut Ugovor broj 123 o koncesiji prava lova na državnom otvorenom lovištu broj IX/4 CRNO JEZERO, prije isteka vremena koncesije prava lova na zahtjev koncesionara, da je dana 11. studenog 2008. povjerenstvo Ministarstva izvršilo utvrđivanje stanja lovišta i provedbe lovnogospodarske osnove te o svemu sačinilo zapisnik, da Povjerenstvo nije utvrdilo negativnu razliku divljači niti negativnu razliku lovnogospodarskih i lovtehničkih objekata te da stoga nije potraživalo sredstva iz točke VII st. 1. Ugovora 123 te po zaprimljenom zahtjevu koncesionara za raskidom ugovora, a obzirom na odredbu točke V. st. 2. koncesionara nije zadužilo sa II ratom koncesijske naknade za lovnu godinu 2008/2009. Ističe nadalje da su neosnovane tvrdnje tužitelja da je Ministarstvo koristilo svoj položaj i tužitelja dovelo u zabludu i da je imalo namjeru istog oštetiti obzirom na nepredvidive okolnosti koje su se dogodile u navedenom otvorenom lovištu, nego naprotiv Ministarstvo je uvažilo opravdane razloge otežanog gospodarenja zbog naknadnih nepredvidivih okolnosti te je umanjilo naknadu za koncesiju prava lova iako koncesionar nije umanjio plan odstrela divljači, odnosno koncesionar je i nadalje nastavio gospodariti s fondom divljači propisanom lovnogospodarskom osnovom pa stoga ne postoji nezakoniti rad tuženika. Nadalje ističe da je

tužitelj sam raskinuo ugovor kako to sam navodi u dopisu zbog okolnosti koje nije bilo moguće predvidjeti prilikom sklapanja Ugovora, stoga se zahtjev tužitelja ukazuje neosnovanim i na zakonu neutemeljenim te stoga tuženik poriče i osnovu i visinu tužbenog zahtjeva.

U nastavku postupka tužitelj je tuženim i sudu dostavio niz podnesaka u kojima uglavnom osporava navode tuženika iz odgovora na tužbu te je ustrajao u svim tvrdnjama i dokaznim prijedlozima.

Obzirom da je tužitelj u kao vrijednost predmeta spora u tužbi označio u iznosu od 10.000,00 kn te obzirom na činjenicu da je u zahtjevu za mirno rješenje spora s osnova naknade štete od tuženika zahtijevao isplatu iznosa od 5.000.000,00 kn, dakle tužitelj je nerealno nisko naznačio vrijednost predmeta spora tvrdeći pritom da ne može naznačiti vrijednost predmeta spora prije nego što tuženik dostavi svu dokumentaciju koju je tužitelj zatražio u tužbi kao i kasnijim podnescima, sud je uvidom u zahtjev za mirno rješenje spora koji je tužitelj uputio tuženiku (list 116 - 121 spisa) utvrdio da je tužitelj od tuženika zatražio isplatu iznosa od 5.000.000,00 kn s osnova naknade štete koja se očituje u gubitku prihoda od odstrela divljači, prihodu od dijelova divljači, prihodu od lovnog turizma, a koji bi isti ostvario da nije bio prisiljen otkazati ugovor od 1. listopada 2008. i to do okončanja trajanja koncesijskog ugovora odnosno do 31. ožujka 2006., dakle u zahtjevu za mirno rješenje spora tužitelj je određeno naveo visinu tužbenog zahtjeva i pri tom jasno odredio s kojeg osnova traži iznos naknade štete od 5.000.000,00 kn stoga je sud na ročištu dana 23. listopada 2014. pozvao tužitelja da odredi vrijednost predmeta spora te je punomoćnica tužitelja vrijednost predmeta spora naznačila u visini od 201.000,00 kn, na istom ročištu tužitelj je istaknuo da je osnova tužbenog zahtjeva prethodno pitanje i da se ista ne može utvrditi bez dostave dokumentacije koju je prema navodima tužitelja dužan dostaviti tuženika te je ustrajao na svim navodima i dokaznim prijedlozima.

Tužitelj se pri podnošenju tužbe poziva na odredbu čl. 186.b. Zakona o parničnom postupku kojim člankom je utvrđen institut stupnjevite tužbe navodeći da visinu tužbenog zahtjeva odnosno iznosa štete koji potražuje ne može naznačiti bez da tuženik dostavi dokumentaciju koju je naveo u tužbi i kasnijim podnescima te da će tek nakon što tuženik udovolji tom zahtjevu i nakon što se provedu potrebna vještačenja naznačiti visinu štete koju potražuje.

Međutim, tužitelj je očito mogao naznačiti visinu štete za koju smatra da mu je dužan isplatiti tuženik jer je iznos štete kao i osnovu određeno naveo u Zahtjevu za mirno rješenje spora pa je sud zaključio da se u konkretnom slučaju ne radi o stupnjevitoj tužbi stoga je tužitelja raspravnim rješenjem od 11. prosinca 2014. sukladno odredbi čl. 186. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/94, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08; 57/11, 148/11 i 25/13 u daljnjem tekstu: ZPP) pozvao da uredi tužbu na način da točno označi tuženika te da specificira tužbeni zahtjev u pogledu glavne stvari i sporednih potraživanja te da dostavi OIB za tuženika.

Podneskom od 16. veljače 2015. tužitelj je kao tuženika naznačio REPUBLIKA HRVATSKA OIB: 52634238587, zastupano po Županijskom državnom odvjetništvu u Zagrebu, stoga je tuženik tako i označen u uvodu i izreci ove presude.

Tužitelj je u navedenom podnesku ustrajao i na tvrdnjama da nema i ne može imati saznanja o visini tužbenog zahtjeva (visini štete) jer ne raspolaže određenim podacima odnosno dokumentacijom za koju je zatražio dostavu od tuženika te se i nadalje poziva na odredbe čl. 186.b. ZPP-a, a da zakonsku zateznu kamatu potražuje od dana nemogućnosti raspolaganja dobiti od lovišta pa do isplate.

Sud je raspravnim rješenjem odbio dokazne prijedloge tužitelja da se u ovoj pravnoj stvari provede financijsko vještačenje radi utvrđivanja visine dobiti po vještaku financijske struke te je odbio prijedlog tužitelja da se u ovoj pravnoj stvari provede vještačenje po

lovnogospodarskoj površini nakon 1. listopada 2001., odbio je prijedlog tužitelja za pribavu dokumentacije od tužene o granicama prije i poslije izgradnje A1 za primjerice državno lovište Škravnica, Crni vrh, Sveto brdo, kao i zahtjev za pribavi karata trase autoceste A1 na području lovišta Crno jezero - dostava od autoceste, odbio je zahtjev tužitelja za dostavu dokumentacije navedene na listu 176 spisa iz razloga jer nemaju značaj prethodnog pitanja za ovaj postupak te je sud na temelju stanja spisa zaključio da provođenje predloženih dokaza u ovoj pravnoj stvari nije svrsishodno, a obzirom na dosadašnji tijek postupka te navode tužitelja i tuženika.

Obzirom da je punomoćnica tužitelja na ročištu dana 23. listopada 2014. kao vrijednost predmeta spora navela iznos od 210.000,00 kn, a čemu se tuženik nije protivio, sud je u skladu sa odredbom čl. 40. ZPP-a odredio da vrijednost predmeta spora od 23. listopada 2014. iznosi 210.000,00 kn stoga je odlučeno kao u točki I Rješenja.

Među strankama nije sporno da su tužitelj i tuženik dana 26. kolovoza 1996. sklopili Ugovor o koncesiji prava na lovištu u vlasništvu države za državno lovište broj IX-CRNO JEZERO površine 18.083 ha, a koje se prostire na području Ličko - senjske županije i to za razdoblje od 1. travnja 1996. do 31. ožujka 2026. te da su utvrdile i visinu godišnje koncesijske naknade od 186.250,00 kn za svaku lovnu godinu, a što je iznosilo 52.383,63 DEM plativo u kunama prema srednjem tečaju HNB-a na dan uplate te su ugovorile i način plaćanja naknade i to jednom godišnje do 1. ožujka tekuće godine za slijedeću lovnu godinu.

Nesporno je među strankama i to da su dana 1. listopada 2002. sklopile i Aneks Ugovoru o koncesiji prava lova na lovištu u vlasništvu države s tim da su u čl. 1 utvrdili da se cijena godišnje naknade za lovište CRNO JEZERO umanjuje za 45% u lovnim godinama 2001/2002, 2002/2003 i 2003/2004 radi umanjenja lovnoproduktivne površine i boniteta lovišta zbog izgradnje dionice autoceste Žuta Lokva – Otočac, izgradnja pristupnih putova, radničkih nastambi, kamenolom i sl. te je čl. 2. izmijenjena i visina koncesijske naknade za navedene lovne godine te da je utvrđena visina koncesijske naknade u iznosu od 108.125,34 kn.

Nesporno je nadalje među strankama da je stupanjem na snagu Zakona o lovstvu tuženik pokrenuo postupak usklađenja Odluke o ustanovljavanju lovišta s odredbama Zakona o lovstvu te je u skladu s čl. 103. pokrenuo postupak izmjene Ugovora o zakupu i koncesiji prava lova te je donio novu Odluku o ustanovljenju državnog otvorenog lovišta dana 30. svibnja 2006. (list 146 spisa) te je nesporno da je navedenom odlukom određena površina lovišta broj IX/4- CRNO JEZERO u iznosu od 18199 ha.

Nesporno je također da Ugovor o koncesiji od 26. kolovoza 1996. nije raskinut i isti je egzistirao sve do 9. listopada 2006. kada su tužitelj i tuženik sklopili novi Ugovor broj 123 o koncesiji prava lova na državnom otvorenom lovištu broj IX/4-CRNO JEZERO s tim da se isti primjenjuje od 9. listopada 2006. godine.

Nesporno je nadalje među strankama da je tužitelj dana 8. rujna 2008. zbog okolnosti i pojave koji ga onemogućavaju u provođenju djelatnosti i ispunjenja predviđenih planova, a na koje nije mogao utjecati prilikom sklapanja Ugovora zatražio raskid Ugovora broj 123., a da je sporazumni raskid Ugovora zatražio punomoćnik tužitelja dana 1. listopada 2008. te je nesporno da je tuženik prihvatio otkaz navedenog ugovora te je nesporno da je o tome obavijestio tužitelja dana 13. listopada 2008. (list 41 - 42 spisa) te je nesporno da ga je navedenim dopisom pozivajući se na odredbe točke XI st. 2. Ugovora izvijestio da tužitelj takvim raskidom gubi pravo na sredstva za uredno izvršenje preuzetih obveza, kao i da nema pravo na povrat uplaćene godišnje naknade, kao ni pravo na povrat eventualnih ulaganja niti pravo na naknadu štete te je nesporno da je dana 11. studenog 2008. sačinjen primopredajni zapisnik povodom utvrđivanja stanja lovišta i provedbe lovnogospodarske osnove u spornom otvorenom lovištu.

Među strankama je sporna osnova i visina tužbenog zahtjeva.

Odredbom članka 219. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, k 57/11 i 25/13; dalje ZPP) propisano je da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i dokaze na kojima temelji svoj zahtjev i kojima pobija navode i dokaze protivnika.

Odredbom čl. 221.a. ZPP-a propisano je da ako sud na temelju izvedenih dokaza (čl. 8.) ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.

U dokaznom postupku sud je izveo dokaze uvidom u Ugovor o koncesiji prava na lovištu u vlasništvu države od 26. kolovoza 1996. (list 7 - 10 spisa), Aneks Ugovora o koncesiji prava lova na lovištu u vlasništvu države od 1. listopada 2002. (list 11 - 12 spisa), Ugovor broj 123 o koncesiji prava lova na državnom otvorenom lovištu broj IX-CRNO JEZERO (list 13 - 16 spisa), Mišljenje Državnog odvjetništva RH (list 17 spisa), Zahtjev za smanjenjem godišnje naknade za koncesiju prava lova na državnom lovištu (list 18 - 19 spisa), dopise tužitelja tuženiku (list 20 - 33 spisa), Odluku o ustanovljenju državnog otvorenog lovišta broj IX/4-CRNO JEZERO od 30. svibnja 2006. (list 34 - 35 i 146 - 147 spisa), Rješenje o ustanovljenju vlastitog otvorenog lovišta IX/4 Crno jezero od 15. prosinca 1994. (list 77 do 82 spisa), prigovor na Odluku o ustanovljenu državnog otvorenog lovišta (list 36 - 37 spisa), Zahtjev za izmjenu Programa razvoja lovnog gospodarstva uz obavljanje pratećih djelatnosti za RH (list 38 - 39 spisa), Obavijest o raskidu Ugovora broj 123 (list 40 spisa), Obavijest tuženika o prihvatanju Otkaza Ugovora broj 123 (list 41 - 42 spisa), zapisnik o primopredaji od 11. studenog 2008. (list 43 - 50 spisa), Prijedlog za sporazumni raskid ugovora od 1. listopada 2008. (list 51 - 52 spisa), odgovor tuženika povodom Zahtjeva za mirno rješenje spora od 22. kolovoza 2011. (list 53 - 55 spisa), Rješenje o ustanovljenju vlastitog otvorenog lovišta od 15. prosinca 1994. (list 79 - 81 spisa), ponudu tužitelja (list 83 spisa), program razvoja lovnog gospodarstva (list 84 - 85 spisa), Financijske pokazatelje programa razvoja lovnog gospodarenja lovišta „Crno jezero“ (list 86 - 87 spisa), Zapisnike o obavljenom inspekcijskom nadzoru (list 101 - 115 spisa), zahtjev za mirno rješenje spora s potvrdom o primitku pošiljke (list 116 - 122 spisa), dokumentaciju koju je dostavio tuženik (list 128 - 170 spisa), kao i u svu ostalu dokumentaciju koju je dostavio tužitelj.

Na temelju tako provedenog dokaznog postupka, ocjenjujući svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno temeljem čl. 8. ZPP-a, sud je ocijenio da tužbeni zahtjev nije osnovan, a obzirom da tužitelj unatoč pozivu suda nije u skladu sa čl. 186. ZPP-a odredio tužbeni zahtjev u pogledu visine štete, sud je odbio tužbeni zahtjev onako kako ga je tužitelj naznačio u tužbi u kojem zahtijeva isplatu iznosa koji će tužitelj točno odrediti po dostavi tražene dokumentacije i provedenim predloženim vještačenjima i to za zateznom kamatom koja teče na isti iznos od dana 14. listopada 2008. pa do isplate prema eskontnoj stopi koju određuje čl. 29. Zakona o obveznim odnosima u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

Uvidom u Ugovor o koncesiji prava lova na lovištu u vlasništvu države od 26. kolovoza 1996. (list 7 spisa) sud je utvrdio da je čl. I utvrđena površina lovišta u iznosu od 18.083 ha, da su stranke navedeni ugovor sklopile na vrijeme od 30 godina i to za razdoblje od 1. travnja 1996. do 31. ožujka 2026., da je čl. V utvrđena visina godišnje naknade za koncesiju u iznosu od 186.250,00 kn za svaku lovnu godinu te su stranke čl. XII utvrdile da je sastavni dio ovog ugovora i odobrena lovnogospodarska osnova te program razvoja lovnog gospodarenja i obavljanja pratećih djelatnosti od interesa za RH. Daljnjim uvidom u navedeni Ugovor sud je utvrdio da je Državno pravobraniteljstvo RH na navedeni ugovor dalo mišljenje navodeći da je Ugovor u cijelosti u skladu sa propisima Republike Hrvatske te su takav Ugovor stranke potpisale i ovjerile svojim pečatima.

Uvidom u Aneks Ugovora o koncesiji prava na lovište u vlasništvu države od 1. listopada 2002. (list 11 - 12 spisa) sud je utvrdio da su stranke predmetnim Aneksom suglasno utvrdile da se cijena godišnje naknade za koncesiju prava lova za lovište IX/4-Crno

jezero umanjuje za 45% za lovne godine 2001/2002, 2002/2003 i 2003/2004, a sve radi umanjivanja lovnoproduktivne površine i boniteta lovišta i to zbog izgradnje dionice autoceste Žuta Lokva-Otočec, izgradnje pristupnih putova, radničkih nastamba i sl. te su čl. II utvrdile iznos godišnje naknade za koncesiju prava lova za lovne godine naprijed navedene i to u iznosu od 108.125,34 kn kao i način i rokove plaćanja iste s tim da se predmetni Aneks primjenjuje od 1. travnja 2001. godine. Sud je također utvrdio da je Državno odvjetništvo RH na prednji ugovor dalo mišljenje da je isti u skladu sa propisima Republike Hrvatske i isti je potpisan i ovjeren i od strane tužitelja i tuženika.

Dakle tuženik je nakon što mu se tužitelj obratio za zahtjevom za smanjenjem koncesijske naknade, a sve iz razloga otežanih okolnosti gospodarenja za vrijeme izvođenja radova na izgradnji autoceste na dionici koja prolazi kroz lovište uvažio razloge tuženika te su stranke Aneksom od 1. listopada 2002. sporazumno utvrdile umanjene godišnje koncesijske naknade za 45% u gore navedenim lovnim godinama, a sve radi umanjivanja lovnoproduktivne površine i boniteta lovišta zbog izgradnje dionice autoceste, pristupnih puteva i sl. te su stranke sporazumno utvrdile visinu koncesijske naknade u iznosu od 108.125,34 kn za lovne godine od 2001. do 2004. godine.

Tužitelj nije dakle tražio raskid Ugovora zbog izmijenjenih okolnosti, nego je sporazumno s tuženikom potpisao Aneks navedenom Ugovoru, a u tijeku postupka tužitelj nije dokazao da je kako Ugovor tako i Aneks potpisao niti pod prijetnjom niti pod prisilom.

Nadalje dana 22. studenog 2005. donesen je Zakon o lovstvu (Narodne novine 140/05).

Sukladno odredbi čl. 11. navedenog Zakona tuženik je pokrenuo postupak usklađenja Odluka o ustanovljenju lovišta s odredbama Zakona o lovstvu, dakle tuženik je imao zakonsku obvezu pokrenuti takav postupak te je dana 30. svibnja 2006. donijelo Odluku o ustanovljenju državnog otvorenog lovišta broj IX/4 CRNO JEZERO.

Uvidom u Odluku od 30. svibnja 2006. (list 34 spisa) sud je utvrdio da je ista donesena u skladu s čl. 15. Zakona o lovstvu kojom je propisano da državna lovišta ustanovljuje ministar odlukom o ustanovljenju državnog lovišta na prijedlog stručne službe Ministarstva, dakle za donošenje navedene odluke ministru nije bila potrebna suglasnost tužitelja niti je zakon propisao sudjelovanje trećih osoba u donošenju navedene Odluke, stoga tvrdnja tužitelja da je tuženik samovoljno i jednostrano donio navedenu Odluku nije ni od kakvog utjecaja te sud u postupku tuženika prilikom donošenja navedene Odluke nije utvrdio nikakve nepravilnosti niti nezakonitosti.

Uvidom u prigovorni prijedlog na odluku o ustanovljenu državnog otvorenog lovišta (list 36 – 37 spisa) sud je utvrdio da u predmetnom prigovoru tužitelj uglavnom elaborira dotadašnji poslovni odnos tužitelja i tuženika, a vezano za Ugovor iz 1996. i Aneks ugovora od 1. listopada 2002. te navodi da tuženik nije zadovoljan novim granicama lovišta, odnosno da određena glavica ne odgovara njegovim interesima tužitelja te smatra da je navedenom Odlukom dovedena u pitanje provedba koncesijskog plana te je predložio da granice spornog lovišta ostanu nepromijenjene.

Tužitelj je dakle protiv donošenja sporne Odluke i nakon izjavljenog prigovora na istu s tuženikom dana 9. listopada 2006. potpisao Ugovor broj 123 o koncesiji prava lova na državnom zemljištu broj IX/4 CRNO JEZERO.

Uvidom u Ugovor broj 123 o koncesiji prava lova na državnom otvorenom lovištu od 9. listopada 2006. (list 13 - 16 spisa), sud je utvrdio da su čl. I i II suglasne da se Ugovor o koncesiji prava lova u lovištu u vlasništvu države broj IX/4 CRNO JEZERO od 26. kolovoza 1996., kao i Aneks Ugovora o koncesiji prava lova u lovištu u vlasništvu države od 1. listopada 2002. kojim je utvrđena provedba koncesijskog plana od 1. travnja 1996. do 31. ožujka 2026. stavljaju izvan snage i da umjesto njih tuženik sklapaju ovaj Ugovor.

Dakle stranke su sporazumno utvrdile da se Ugovor o koncesiji prava lova u lovištu u vlasništvu države broj IX/4-CRNO JEZERO od 26. kolovoza 1996., kao i Aneks Ugovora o koncesiji prava lova na lovištu u vlasništvu države od 1. listopada 2002. stavlja izvan snage te da umjesto njih tužitelj i tuženik sklapaju potpuno novi Ugovor.

Sporazumnim stavljanjem izvan snage Ugovora iz 1996. godine kao i Aneksa navedenom Ugovoru te Sklapanjem ugovora 123 od 9. listopada 2006. tužitelj je izgubio pravo pozivati se na bilo kakve propuste ili neizvršenje obveza tuženika iz Ugovora od 26. kolovoza 1996. i Aneksa Ugovora od 1. listopada 2002. godine.

Točkom II predmetnog Ugovora utvrđeno je da je predmetno lovište površine 18119 ha (kao u Odluci od 30. svibnja 2005.) te da je ustanovljeno Odlukom ministra poljoprivrede, šumarstva i vodnog gospodarstva od 30. svibnja 2006., dok je čl. IV određen i rok trajanja koncesije trideset godina i to do 31. ožujka 2026. s tim da se u uračunava razdoblje od 1. travnja 1996. do dana sklapanja ovog ugovora, a godišnja koncesijska naknada iznosi 102.437,50 kn.

Točkom III predmetnog Ugovora koncesionar – tužitelj se obvezao da će služenje koncesijom prava lova u lovištu uskladiti s odredbama zakonskih propisa lovnogospodarskom osnovom, ovim Ugovorom i programom razvoja lovnog gospodarstva uz obavljanje pratećih djelatnosti od interesa za Republiku Hrvatsku kojeg je koncesionar izradio i priložio svojoj ponudi na javni natječaj.

Odredbom čl. XI predmetnog ugovora stranke su ugovorile da koncesionar - u ovoj pravnoj stvari tužitelj može u pisanom obliku otkazati Ugovor ne navodeći razloge, u svako doba za sljedeću godinu uz obavezu da obavijest o otkazu Ugovora dostavi davatelju koncesije najkasnije do 31. prosinca tekuće godine za narednu godinu, a u slučaju otkaza Ugovora kao i ako dođe do raskida Ugovora zbog razloga navedenih u čl. X, koncesionar gubi pravo na sredstva za uredno izvršenje preuzetih obveza po ugovoru iz točke VI st. 1, nema pravo na povrat uplaćene godišnje naknade, nema pravo na povrat eventualnih ulaganja niti pravo naknadu štete.

Uvidom u Obavijest o raskidu ugovora od 8. rujna 2008. (list 40 spisa), kao i u prijedlog za sporazumni raskid ugovora o koncesiji prava na državnom otvorenom lovištu, sud je utvrdio da tužitelj traži raskid ugovora iz razloga jer je kako koncesionar onemogućen u provođenju lovnogospodarske osnove i koncesijskog programa te ostvarivanju odstrelnog plana do čega je došlo zbog devastiranja lovišta uslijed izgradnje auto ceste, a s tim u vezi i promjene granica lovišta, kao i zbog nastalih financijskih gubitaka zbog neuvrštavanja u plan odstrela mrkih medvjeda kao i drugih razloga pa stoga predlaže sporazumni raskid ugovora zbog neispunjenja ugovornih obveza od strane davatelja koncesije jer zbog opisane situacije trpi nenadoknadivu štetu, kao i da će istu trpjeti i ubuduće u slučaju ostanka u Ugovornoj obvezi te da je voljan ugovor raskinuti s danom 1. listopada 2008. te da smatra kako nije u obvezi platiti lovozakupninu za drugu polovicu lovne godine 2008/2009, a sve sukladno Zakonu o obveznim odnosima, a temeljem kojih bi tužitelj u slučaju nemogućnosti sporazumnog raskida mogao tražiti i naknadu štete. Dakle tužitelj je tražio sporazumni raskid navedenog Ugovora te je samo u slučaju da tuženik ne udovolji sporazumnom raskidu naznačio da bi mogao zahtijevati naknadu štete.

Uvidom u otkaz Ugovora broj 123 (list 31 - 32 spisa) sud je utvrdio da je tuženik prihvatio sporazumni raskid Ugovora i otkazao predmetni Ugovor pozivajući se na čl. XI, s tim da naznačuje da se isti otkazuje prije isteka vremena koncesije s datumom 1. listopada 2008. te da temeljem istog članka koncesionar u ovom slučaju tužitelj gubi pravo na sredstva za uredno izvršenje obveze iz čl. VII st. 1. Ugovora te da nema pravo na povrat uplaćene godišnje naknade, da nema pravo na povrat eventualnih ulaganja niti pravo na naknadu štete.

Iz svega naprijed navedenog sud zaključuje da je tuženik postupao u skladu sa Zakonom o lovstvu kao i u skladu sa sklopljenim Ugovorom broj 123 od 9. listopada 2006.,

dok tužitelj do okončanja postupka nije dokazao da je tuženik na bilo koji način prisilio tužitelja na sklapanje Ugovora od 9. listopada 2006. niti da tuženik nije ispunjavao svoje Ugovorne obveze, a to što se tužitelj nadao da će s vremenom dodacima navedenom ugovoru moći uskladiti s onim što bi njemu bilo prihvatljivo ni na koji način ne dokazuje protupravno postupanje tuženika.

Nadalje tvrdnja tužitelja da su pojedine odredbe ugovora nezakonite te da su protivne moralu i Ustavu RH te odredbama Zakona o lovstvu nisu predmet ovog postupka niti je o istom sud odlučivao budući da je za utvrđivanje nezakonitosti pojedinih odredaba Ugovora tužitelj imao drugi put pravne zaštite.

Sud zaključuje da tužitelj u ovoj pravnoj stvari nije dokazao da je tuženik u poslovnom odnosu koji je trajao dugi niz godine na bilo koji način iskoristio svoj monopolistički položaj i na taj način tužitelja doveo u neravnopravni odnos niti je dokazao da je tuženik bilo kojim svojim postupanjem tužitelja doveo u zabludu niti da je samovoljno određivao obveze tužitelja jer je tuženik Ugovor broj 123 svojevolumno potpisao i na taj način prihvatio sva prava i obveze utvrđene navedenim ugovorom, a i u samom zahtjevu za raskidom predmetnog ugovora je naveo da isti raskida zbog okolnosti koje nije mogao predvidjeti prilikom sklapanja ugovora.

Sud dakle nije utvrdio osnovanost tužbenog zahtjeva za naknadom štete jer nije utvrđena povreda ugovorne obveze od strane tuženika.

Kako je ugovor raskinut sporazumno i to na temelju zahtjeva tužitelja za sporazumnim raskidom istog prema stavu ovog suda to nema niti uvjeta za naknadu štete u vidu izmakle dobiti za razdoblje do 2026 godine.

Naime, prema odredbi čl. 1045. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 i 41/08) tko drugome prouzroči štetu dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje.

Nadalje, ugovorna strana koja ne ispuni svoju ugovornu obvezu odgovara suugovaratelju za naknadu štete nastale zbog neispunjenja ugovora. (čl.342.st.2. ZOO-a).

U ovom slučaju tužitelj nije dokazao da je protupravnim postupanjem odnosno krivnjom tuženika pretrpio bilo kakvu štetu, a do neispunjenja ugovora došlo je zbog sporazumnog raskida ugovora, a da pri tom tužitelj nije dokazao da je isti raskinut krivnjom tuženika, stoga nisu ispunjeni uvjeti za naknadu štete (odgovornost za štetu nastaje pod pretpostavkom da je osoba odgovorna za štetu (štetnik) počinila protupravnu štetnu radnju zbog koje je nastala šteta osobi koja traži popravak štete (oštećenik) i ako postoji uzročna veza između štetne radnje i štete kao posljedice, sve navedene pretpostavke moraju biti ispunjene kumulativno).

Slijedom navedenog sud nije provodio predloženo vještačenje radi utvrđivanja visine štete jer osnovanost odnosno odgovornost za štetu na strani tuženika nije dokazana.

Kako tužitelj nije dokazao navode iz tužbenog zahtjeva to je riješeno kao u izreci pod t. I.

Trošak postupka određen je temeljem odredbi čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 163. ZPP-a tuženiku je dosuđen trošak i to prema vrijednosti predmeta spora do 22. listopada 2014. od 10.000,00 kn, a od 23. listopada 2014. na vrijednost predmeta spora od 210.000,00 kn i to trošak zastupanja po Županijskom državnom odvjetništvu i to trošak sastava odgovora na mirno rješenje spora u iznosu od 50.000,00 kn (prema vrijednosti predmeta spora od 5.000.000,00 kn (Tbr. 8.1), trošak odgovora na tužbu u iznosu od 750,00 kn (Tbr. 8.1.), trošak podneska od 21. studenog 2013. u iznosu od 750,00 kn (Tbr. 8.1.), trošak pristupa na ročište 24. siječnja 2013. veljače 2015. u iznosu od 2.500,00 kn (Tbr. 8.1.), trošak pristupa na ročište i 17. listopada 2013. svako u iznosu od po 750,00 kn (Tbr. 9.1.), trošak pristupa na ročište dana 16. veljače 2015. u iznosu od 2.500,00 kn (Tbr. 9.1.), kao i trošak pristupa na ročište za

objavu presude u iznosu od 500,00 kn (Tbr. 9.3.). Dakle ukupno priznati trošak tuženika iznosi 58.500,00 kn pa je riješeno kao u izreci pod točkom II.

S druge strane tuženiku nije priznat dio zatraženog troška za podnesak od 21. studenog 2013. u iznosu od 1.750,00 kn kao i dio zatraženog troška za pristup na ročište dana 17. listopada 2013. u iznosu od 1.750,00 kn budući da za navedene radnje tuženik ima pravo na trošak prema vrijednosti predmeta spora od 10.000,00 kn te mu nije priznat trošak pristupa na ročište dana 23. listopada 2014. u iznosu od 2.500,00 kn jer tuženik na navedeno ročište nije ni pristupio, dakle 6.000,00 kn stoga je odlučeno kao u točki III izreke.

Obzirom da je tužitelj izgubio spor odbijen je sa zahtjevom za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 24.937,50 kn, kao u točki II izreke.

U Zagrebu, 31. ožujka 2015.

Sudac:

Stjepan Krajinović, v.r.
Za točnost otpavka:
Karmen Malkoč

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku 8 dana od dana kada se smatra da je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje) odnosno u roku od 8 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku

KLAUZULA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Oznaka odluke: P-6133/2011-27

Vrsta odluke: Presuda

Donositelj: Marija Krajnović

Datum pravomoćnosti:

Datum ovršnosti:

Napomena

pravomoćnosti/ovršnosti:

t. I pravomoćna 14.05.2019.,

t. II za iznos od 8.500,00 kn pravomoćna 14.05.2019., ovršna
25.07.2019.,

t. III pravomoćna 09.04.2015.

Božidar Novoselac